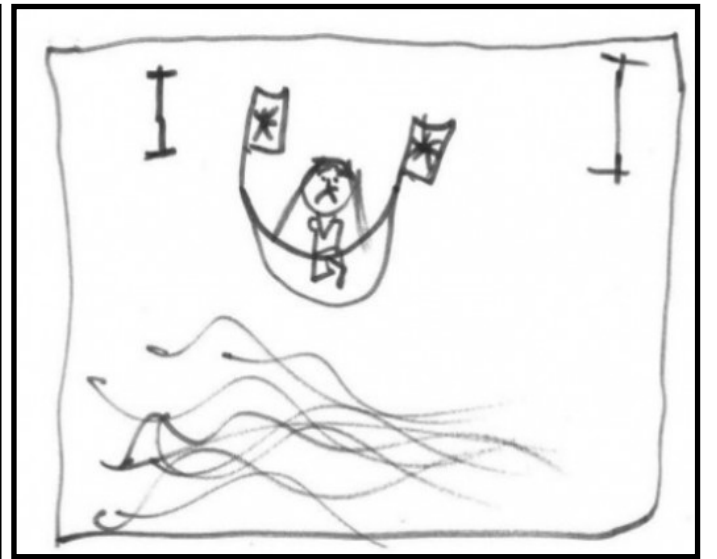

Εκεί όπου ο θάνατος φαντάζει λύση στα μάτια των παιδιών

Ενα επτάχρονο αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει κάνοντας χαρακίες στο στήθος και το πρόσωπο της με λεπίδα, παιδιά πηδάνε από κτίρια για να πεθάνουν και ένα δέχρονο αγόρι παίζει με κατσαρίδες «γιατί δεν έχει άλλα παιχνίδια». Συγκλονιστικά τα ευρήματα έκθεσης της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Αυστραλίας για την κατάσταση που επικρατεί στα offshore στρατόπεδα προσφύγων που έχει στήσει η κυβέρνηση σε νησιά του Ειρηνικού.

Με μια σειρά συνεντεύξεων που έκαναν παιδίατροι με αιτούντες άσυλο στο στρατόπεδο Wickham Point στη βόρεια Αυστραλία και στο Νησί των Χριστουγέννων -ένα νησάκι νότια της Ινδονησίας- σκιαγραφείται μια ζοφερή εικόνα των ψυχολογικών τραυμάτων των παιδιών που ζουν υπό καθεστώς κράτησης, τα οποία πυροδοτεί ο διαρκής φόβος ότι θα αναγκαστούν να επιστρέψουν στο νησί Ναουρού, ανατολικά της Παπούα Νέα Γουινέα. Παρόλα αυτά το Ανώτατο Δικαστήριο της χώρας επικύρωσε χτες το καθεστώς των offshore στρατοπέδων που έχει υιοθετήσει η Αυστραλία, την «εξαγωγή» δηλαδή των προσφύγων που αιτούνται άσυλο σε τρίτες χώρες μέχρι να εξεταστούν τα αιτήματά τους, που στην πλειοψηφία τους απορρίπτονται. Αυτή η απόφαση επηρεάζει άμεσα την τύχη 267 προσφύγων που προς το παρόν κρατούνται στην Αυστραλία, συμπεριλαμβανομένων και 37 νεογνών που γεννήθηκαν εκεί και τώρα μπορεί να μεταφερθούν στο νησί Ναουρού μέσα σε 72 ώρες. Στην έκθεση των γιατρών αποτυπώνεται ανάγλυφα ο τρόμος των παιδιών, μέσα και από τις αφηγήσεις των ίδιων και των γονιών τους, όσο και μέσα από τις ζωγραφιές τους. Τρόμος γι αυτό που έχουν ήδη βιώσει, τρόμος γι αυτό που βιώνουν τώρα και τρόμος για αυτό που τους περιμένει: «Δεν έχει φίλους. Κλαίει συνεχώς και λέει ότι θέλει να φύγει από εδώ. Έχει αυτοτραυματιστεί με ξυράφι στο σα-

γόνι της, το πρόσωπο της, το στήθος της. Τρώει ελάχιστα, έχει πονοκεφάλους κάθε ημέρα, πόνους στην κοιλιά και δεν αυξάνεται το βάρος της. Κάθε βράδυ πετάγεται από τον ύπνο της ουρλιάζοντας ότι κάποιος έρχεται να την πάρει για να την πάει πίσω στο Ναουρού» (Μητέρα κοριτσιού 7 ετών). «Δυο από τους φίλους της πήδηξαν από την ταράτσα του κτιρίου και έσπασαν τους γοφούς και τα πόδια τους. Λέει συνέχεια ότι θα κάνει το ίδιο. Την έχουν δει ειδικός σύμβουλος και ψυχολόγος, αλλά λέει ότι «η κουβέντα μαζί τους δεν έχει αλλάξει κάτι» γι αυτήν. Δεν έχει φάρμακα, ούτε ψυχίατρο» (Μητέρα κοριτσιού 15 ετών). Το ίδιο το κορίτσι όταν ρωτήθηκε, είπε: «Είμαι στο τέλος του δρόμου. Είμαι πραγματικά απαισιόδοξη. Βρίσκομαι στο τέλος. Νιώθω ότι ίσως πρέπει να σκοτωθώ για να δώσω ένα τέλος σε όλα αυτά (Κορίτσι 15 ετών). «Το παιδί μου παίζει με τις κατσαρίδες. Δεν έχει άλλα παιχνίδια (Πατέρας αγοριού 2 ετών)

«Αυτό είναι το Ναουρού. Ολοι είναι λυπημένοι. Εχουμε στο Ναουρού αντίσκηνα, αλλά δεν έχουμε σπίτια. Ο ανεμιστήρας έχει χαλάει και κάνει ζέστη. Δεν έχουμε τίποτα να κάνουμε. Αυτή είμαι εγώ, »πεθαμένη». Ο μπαμπάς και η μαμά μου είναι λυπημένοι. Κλαίνε. Αυτός είναι ο φράκτες με τα λουκέτα» (ζωγραφιά κοριτσιού) «Μέσα σε διάστημα 14 μηνών, το υπουργείο Μετανάστευσης κατέγραψε 128 περιπτώσεις αυτοτραυματισμών μεταξύ των παιδιών που ζουν εγκλεισμένα σε κέντρα κράτησης προσφύγων», αναφέρει η έκθεση. «Υπάρχει μια διάχυτη ατμόσφαιρα απελπισίας και απόγνωσης: το 38% των παιδιών είπαν ότι είναι «συνεχώς λυπημένα ή κλαίνε» ενώ το 21% «ανησυχούν διαρκώς». Πολλά πάσχουν από σύνδρομο μετα-τραυματικού στρες που εκδηλώνεται με τρομακτικές εικόνες που επαναφέρει η μνήμη από το πρόσφατο παρελθόν, επιπτώσεις, παλινδρομήσεις (όπως τραύλισμα, νυχτερινή ενούρηση, φόβος

του χωρισμού). Άλλα εκδηλώνουν καθυστέρηση στην ανάπτυξη τους, επιθετική συμπεριφορά ή επιλεκτική αλαλία, κοινωνική απομόνωση και άρνηση τροφής».

Πολλά από τα παιδιά και τις οικογένειες είχαν μεπρία από το Ναουρού και μίλησαν για τις συνθήκες κράτησής τους εκεί. Οι περιγραφές τους σύντομες και χαρακτηριστικές: «Καταθλιπτικό για όλους. Νιώθεις ότι δεν έχεις ελπίδα. Οτι είναι το τέλος για το μέλλον σου». «Κόλαση, εφιάλτης». «Το χειρότερο μέρος στον κόσμο». «Πολύ ζέστη στα αντίσκηνα... Πολύ μακριά οι τουαλέτες». «Το Ναουρού είναι η κόλαση επί της γης. Πριν πεθάνουμε πήγαμε στην κόλαση». «Είναι πολύ δύσκολο να μεγαλώνεις το παιδί σου στο Ναουρού- η ζέστη, οι τουαλέτες, τα αντίσκηνα. Μερικές φορές είναι πολύ δύσκολο να βρεις νερό. Το φαγητό είναι άθλιο. Μερικές φορές πρέπει να περπατάς μέσα σε καταρρακτώδη βροχή για φαγητό και τουαλέτα. Πολύ υγρασία. Κακοτράχλο έδαφος, δυσκολεύεται να περπατήσεις». Οι συνθήκες στέγασης και υγιεινής στο τροπικό Ναουρού περιγράφονται από τους γονείς ως απαράδεκτες, λόγω της αφόρητης ζέστης και της υγρασίας, της έλλειψης κλιματισμού, της έλλειψης χώρου για να παίζουν τα παιδιά. Ζουν έως 5 οικογένειες (18-20 άτομα) σε κάθε αντίσκηνο, χωρίς προστασία της ιδιωτικότητας και πολλές φορές χωρίς εξαιρισμό ή κλιματισμό και χωρίς βασική προστασία. Όπως ανέφεραν οικογένειες στο κλιμάκιο των γιατρών: «Ποντίκια, κατσαρίδες... πολύ υψηλές θερμοκρασίες, δεν υπάρχει νερό ή νιπτήρας στα αντίσκηνα για τα μωρά, περιορισμένος χώρος για τα παιδιά, δεν υπάρχει δυνατότητα αποθήκευσης τροφίμων στα αντίσκηνα. Η καινούργια παιδική χαρά για τα παιδιά (με κλιματισμό) ανοίγει μόνο μια ώρα την ημέρα, πέντε ημέρες την εβδομάδα. Είναι ήδη κακοδιατηρημένα, επιτρέπεται η πρόσβαση στους γονείς μόνο δυο φορές την εβδομά-

δα, είναι μικρή και αποτελείται μόνο από ένα δωμάτιο για όλες τις ηλικίες, με πλαστικό στο πάτωμα που έχει κι άλλες χρήσεις. «Η κράτηση ήταν στο Νησί των Χριστουγέννων, στο Ναουρού ή σε άλλα κέντρα στην Αυστραλία είναι επικίνδυνη και μη ασφαλής για τα παιδιά» είπε ο πρόεδρος της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Αυστραλίας Γκίλιαν Τριγκς. «Το 34% όλων των παιδιών που είδαμε έπασχαν από κάποιου είδους ψυχολογική ασθένεια σε σχέση με το 2% που είναι για τα παιδιά της Αυστραλίας. Η υγεία της και η καλή διαβίωση -και των παιδιών και των γονιών τους- βρίσκεται σε κίνδυνο από τις συνθήκες συνωστισμού σε αντίσκηνα ή διαμορφωμένα κοντέινερ, την ακατάλληλη περίθαλψη ακόμα και από σεξουαλικές και άλλες κακοποιήσεις». Για τους παιδίατρους Elizabeth Elliott και Hasantha Gunasekera που επισκέφθηκαν το Wickham Point, τα παιδιά που είχαν περάσει από το κέντρο κράτησης στο Ναουρού ήταν από τα πλέον ευάλωτα.

«Μας ανησυχεί ιδιαίτερα ο αριθμός των μικρών παιδιών που εξέφρασαν την πρόθεση να βλάψουν τους εαυτούς τους και μίλησαν ανοιχτά για αυτοκτονία, αλλά και αυτά που ήδη είχαν αυτο-τραυματιστεί», είπαν οι γιατροί. «Η μόνο σωστή διαχείριση αυτής της κατάστασης είναι η απομάκρυνση των παιδιών από αυτό το τοξικό περιβάλλον που είτε προκαλεί είτε επιδεινώνει τα ψυχολογικά προβλήματα». «Μερικά από τα παιδιά», αναφέρεται στην έκθεση, όταν φθάνουν στην Αυστραλία «έχουν ήδη γίνει μάρτυρες βιαιοτήτων στην πατρίδα τους, έχουν επιβιώσει ενός τραυματικού ταξιδιού με βάρκα, έχουν μεταφερθεί από κέντρο κράτησης σε κέντρο κράτησης, επηρεάζονται από την παρουσία φρουρών με στολές και ενέργειες όπως ή καθημερινή καταμέτρηση και είναι ολοφάνερη η αρνητική αντίδραση σε κάθε αναφορά του Ναουρού».

(Πηγή: Εφημερίδα των Συντακτών)